

РЕШЕНИЕ

№ 20172

гр. София, 16.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **6932** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба Вх. № 22612 от 15.07.2024г. по описа на АССГ, изпратена от административния орган, на Т. Д. М. с ЕГН [ЕГН], срещу Решение № ПИ-205/03.07.2024г. на и.д. директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна Жалба вх. № 94-Т-124/21.06.2024г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от Т. Д. М. срещу Разпореждане с изх. № С240022-137-0005081/14.06.2024г., издадено от М. Г., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

С жалбата се иска отмяна на решението, като неправилно и незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон и неправилно прилагане на института на давността. Намира, че в Разпореждане с изх. № С240022-137-0005081/14.06.2024г., с което е отказано погасяване по давност на публични задължения по изп. дело №160159610/2016г. неправилно е прието, че налагането на обезпечителни мерки не е спряло давността, а само я е прекъснало, като е започнала нова 5-годишна давност, която към момента е изтекла. Счита, че обезпечителните мерки не са породили своето действие, доколкото същите не са съобщени на банката. С оглед изложеното се моли съдът да уважи жалбата и да отмени решението на директора на ТД на НАП С. и атакуваното разпореждане на публичния изпълнител, като се произнесе по същество за отписване на задълженията по изпълнителното дело и прекратяване на същото, като преписката бъде върната на публичния изпълнител.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-С., чрез упълномощения си процесуален представител юрк. А., изразява становище за неоснователност на оспорването и иска решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира съдебно-деловодни разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител, не взема становище.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административния орган - Директора на ТД на НАП С., е образувано по вх. № 94-Т-124/21.06.2024г., по описа на дирекция „Събиране“, при ТД на НАП С., с която се иска отмяна на Разпореждане с изх. № С240022-137-0005081/14.06.2024г., издадено от М. Г., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., поради изтекла погасителна давност на публични задължения по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г.

Не е спорно между страните, а се установява и от приложената и приета административна преписка, че:

В ТД на НАП С., по отношение на Т. Д. М. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. по описа на ТД на НАП С. за събиране на установени и изискуеми публични вземания по декларация обр. 6 за период 2010 г. - 2015г. и Годишна данъчна декларация по ЗДДФЛ за 2013 г. и 2015г. Изготвено е съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С160022-048-0120771/15.12.2016г. На 15.12.2016г. по образуваното изпълнително дело е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С160022-022-0053041/15.12.2016г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се във всички банки на територията на страната, за сумата от 13 180,45 лв., към 15.12.2016г.

С Разпореждане за присъединяване изх. № С170022-105-0319513/06.12.2017г. и Разпореждане за присъединяване изх. № 0200022-105-0150336/04.05.2020г. към изпълнителното дело са присъединени задължения съответно по декл. обр. 6 и ГДЦ по ЗДДФЛ за период 2016г. и по декл. обр. 6 и ГДД по ЗДЦФЛ за период 2017г.

По образуваното изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. и във връзка с обезпечаване на публичните задължения са издадени ПНОМ с изх. № 0220022-022-0019603/25.03.2022г., с което е наложена възбрана върху недвижим имот- земеделска земя, лозе; ПНОМ с изх. №0220022-022-0020746/30.03.2022г., с което е наложена възбрана върху недвижим имот- земеделска земя, нива и ПНОМ с изх. №0240022-022-0044759/06.06.2024г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в „Уникредит Булбанк“ АД.

По направеното възражение за давност, публичният изпълнител при ТД на НАП С. се е произнесъл с Разпореждане с изх. № С240022-137-0005081/14.06.2024г. В него е приел за задълженията със срок на плащане през 2012г. (по подадени декларации за 2011г.) и срок на плащане през 2013г. (по подадени декларации за 2012г.) е изтекъл

10-годишният срок и те са били отписани служебно на основание чл. 173, ал. 2 от ДОПК.

По отношение на задълженията по подадени декларации обр. 6 за 2013г., 2014г. и 2015г. и ГДД по ЗДДФЛ за 2013г. и 2015г. публичният изпълнител е отказал прекратяването на производството по принудително изпълнение за събирането на тези задължения в общ размер на 12 795,52 лв., изчислен към 14.06.2024г., подробно описани в разпореждането. Мотивът за отказа е, че посочените задължения не отговарят на условията за погасяване по давност на основание чл. 171 от ДОПК, тъй като по изпълнителното дело са наложени обезпечителни мерки по ПНОМ с изх. № С 160022-022-0053041/15.12.2016г., ПНОМ с изх. №С220022-022-0019603/25.03.2022г. и ПНОМ с изх. № С220022-022-0020746/30.03.2022г., с които давността е спряна на основание чл. 172, ал. 1 , т. 5 от ДОПК, с оглед на което давността за фигуриращите в изпълнителното дело задължения не е изтекла.

С Решение № ПИ-205/03.07.2024г. на директора на ТД на НАП С. е оставена без уважение като неоснователна жалбата на Т. Д. М. срещу Разпореждане с изх. №С240022-137-0005081/14.06.2024 г., в частта, с която е отказано погасяване по давност на публични задължения за период 2013г.-2015г., издадено от М. Г., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., предмет на настоящото производство.

Ответникът представя цялата административна преписка по издаване на оспореното решение, включително заверени копия на документите по изп. дело №[ЕИК]/2016г.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата до съда, като подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лице с правен интерес от оспорването, е допустима.

Обжалваното Решение е издадено от Х. М. – и.д. Директор на Териториална дирекция на НАП – С. и представлява валиден административен акт, доколкото материалната, териториалната или персоналната компетентност на издателя му не е оспорена по делото. Решението на Директора на ТД на НАП С. в случая е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, Директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си се е произнесъл с решение по оспореното пред него разпореждане. С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение № ПИ-205/03.07.2024г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано.

Не се установят по делото и допуснати от административния орган съществени нарушения на процесуалните правила.

Между страните няма спор по фактите. Безспорно е, че вземанията, послужили като основание за образуване на изпълнителното дело са публични държавни, установени окончателно по основание и размер. В случая публичните задълженията са установени по подадени декларации обр. 6 за 2013г., 2014г. и 2015г. и ГДД по ЗДДФЛ за 2013г. и 2015г. Няма спор, че задълженията не са платени.

В действителност, спорният момент по делото е относно материалната законосъобразност на оспореното решение, с оглед приложимостта на института на

погасителната давност, за процесните задължения. Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП С. е налице изтекла погасителна давност за всички задължения по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г.

Настоящия състав намира за правилен извода на директора на ТД на НАП, че в хода на повторната проверка на изпълнителното дело публичният изпълнител е отказал да погаси процесните задължения позовавайки се на обстоятелства, които да водят до прекъсване на давността, а на спрян давностен срок, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

В тази връзка следва да се отговори на въпроса настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат протичането на давността за процесните задължения.

Принудителното изпълнение върху вземания като процесните може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на публичното вземане, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал. 1 ДОПК), преди това компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок - чл. 220, ал. 1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на съобщение по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV "Действия", Глава двадесет и пета "Принудително изпълнение". В Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. по т. д. № 8/2019г., ОСС на ВАС приема, че образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 и съобщението по чл. 221, ал. 1 от ДОПК не прекъсват давността.

Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано с нормите от Раздел II "Обезпечителни мерки", Глава двадесет и четвърта "Обезпечения" и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприети последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание (чл. 172, т. 5 ДОПК) за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая - Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че "публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок". Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и, ал. 2 ДОПК. Така, давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено

разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност -, ал. 3 на чл. 172.

В случая спорните задължения, установени относно жалбоподателя са както следва:

- задължения по подадена декларация образец б за 30, ДОО и УПФ, за период от 01.01.2013г.-31.12.2013г., със срок за доброволно плащане 30.04.2014г.;
- задължения по подадена ГДД по ЗДДФЛ с №224391400375882/25.04.2014г., за период от 01.01.2013г.-31.12.201 г., със срок за доброволно плащане 30.04.2014г.;
- задължения по подадена декларация образец б за 30, ДОО и УПФ, с №220021503799825/24.04.2015 г., за период от 01.01.2014г. -31.12.2014г., със срок за доброволно плащане 30.04.2015г.;
- задължения по подадена декларация образец б за 30, ДОО и УПФ, с №220021604182278/28.04.2016 г., за период от 01.01.2015г. -31.12.2015г., със срок за доброволно плащане 30.04.2016г.;
- задължения по подадена ГДД по ЗДДФЛ с №224391600465055/28.04.2016 г., за период от 01.01.2015г. 31.12.2015г., със срок за доброволно плащане 30.04.2016г.

Видно от приложените по делото документи, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С160022-022-0053041/15.12.2016г., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се във всички банки на територията на страната.

Следва да бъде прието, в съответствие с твърденията, изложени в оспореното решение, че с цитираното постановление давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК по отношение всички, дефинирани по-горе публични задължения е спряла да тече. Това спиране е започнало от датата на връчване на ПНОМ с изх. №С160022-022-0053041/15.12.2016г., което е изпратено до банките и е получено потвърждение за получаване. Видно от посоченото Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС, принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на запор или вписване на възбрана. В тази връзка правилно решаващия орган е приел, че по отношение всички посочени по - горе публични задължения 5-годишният давностен срок е бил спрял преди изтичането му, на основание разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. В цитираната разпоредба законодателят освен, че не е обвързал правното действие на постановлението за обезпечение с надлежното му връчване на задълженото лице, не е поставил и изискване към вида на наложените обезпечителни мерки. С други думи, запорът на сметката на задълженото лице, като вид обезпечителна мярка, осъществява хипотезата на разглежданата правна норма, поради което публичният изпълнител в хода на изпълнителното производство е извършил процесуално действие, с което на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал. 1 от с.к.

За така наложените обезпечителни мерки липсват доказателства, а и не се твърди да

са били оспорени по административен и съдебен ред, съответно отменени.

Доколкото първите задължения, по отношение на които се претендира от страна на жалбоподателя да е настъпила давност, са с начален срок 01.01.2015 г., то по отношение на тях не е изтекла относителната петгодишна давност. Това е така, доколкото вече беше посочено, че в този период давността е била спряна, за срока на действие на обезпечителните мерки. Това се отнася и за задълженията с начален срок на давността от 01.01.2016 г. и за тези с начален срок от 01.01.2017г. За тези задължения също са наложени обезпечителни мерки, които са породили ефекта да спрат 5 - годишната погасителна давност.

За пълнота на изложението, съдът обръща внимание, че в случая не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок. Според разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. В конкретния случай за процесните задължения 10-годишния давностен срок е започнал да тече от 01.01.2015г. и към настоящия момент не е изтекъл.

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по жалбата за присъждане на разноски трябва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя, трябва да бъде възложено заплащането на възнаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита на административния орган, определено в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, I отделение, 63 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Т. Д. М. с ЕГН [ЕГН], срещу Решение № ПИ-205/03.07.2024г. на и.д. директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна Жалба вх. № 94-Т-124/21.06.2024г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от Т. Д. М. срещу Разпореждане с изх. №С240022- 137-0005081/14.06.2024г., издадено от М. Г., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Т. Д. М. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: